

Nr 992

av herr Levin
angående de mindre företagens behandling vid en allmän kreditåtstramning.

I motionen nr 404 till 1972 års riksdag yrkades, att riksdagen skulle ge Kungl. Maj:t till känna de synpunkter på de mindre företagens svåra problem under perioder av kreditrestriktioner som motionärerna redovisade.

I finansutskottets betänkande 1972:1 framhölls, att vissa smärre checkräkningskrediter särskilt undantagits från den nedskärning med 20 % som stipulerades i den s. k. uppgörelse om bankernas kreditgivning, vilken träffats i april 1970. Utskottet påpekade också att krediter "i särskild ordning" ställdes till de mindre företagens förfogande över två namngivna kreditinstitut. Med framhållande av att utskottet ansåg anledning finnas att även vid kommande åtstramningar göra vissa undantag för de mindre och medelstora företagen avstyrktes märkligt nog motionen, som i första hand syftade till att riksdagen skulle framhålla nödvändigheten av en rättvis dvs. proportionell kreditbegränsning, då en sådan kunde komma att påbjudas av riksbanken.

I en till betänkandet fogad reservation, som avgavs av ledamöterna tillhörande centerpartiet, folkpartiet och moderata samlingspartiet, konstaterades att bl. a. koncentrationsutredningen påvisat att de mindre företagen drabbas hårdast i samband med kreditrestriktioner, inte minst beroende på bankernas hänsynstagande till storföretagen. Reservanterna framhöll vidare att nämnda förhållande ingalunda kunde uppvägas av att krediter i vissa fall ställs till de mindre företagens förfogande "i särskild ordning" genom de finansieringsinstitut som utskottsmajoriteten hänvisat till. I reservationen påpekades därför, att de mindre företagens finansieringsfrågor borde ägnas *ökad* uppmärksamhet i händelse av nya åtstramningar på kreditmarknaden.

För dagen är måhända nya kreditrestriktioner inte högaktuella. Om inte statsmakernas, sannolikt alltför optimistiska, konjunkturbedömning visar sig hållbar torde de problem som nu avses förbli inaktuella under 1973. Det hindrar emellertid inte att osäkerheten om hur nästa kreditåtstramning kommer att utformas och de bistra erfarenheterna från förra gången verkar synnerligen återhållande i fråga om såväl investeringar som nyanställningar på de mindre och medelstora företagen. Detta förhållande utgör ett starkt skäl för att riksdagen skall uttala som sin mening att kreditåtstramningar i princip skall effektueras proportionellt. Även rena rättviseskäl kan med fog anföras till stöd för nämnda krav. Det ter sig nämligen orimligt att finansvärdens och bankernas företrädare ensidigt — i skydd av påbud från riksbanken — skall kunna fatta beslut

om generella kreditdispositioner, som helt naturligt gynnar de storföretag som står dem nära.

Aberopande det ovan anförda samt i övrigt hänvisande till motionen 404 till 1972 års riksdag hemställas

att riksdagen beslutar ge Kungl. Maj:t motionens innehåll
beträffande de mindre företagens kreditproblem till känna.

Stockholm den 25 januari 1973

K.-A. LEVIN (fp)